

Zarzuty i główne argumenty:

Wnoszący odwołanie twierdzi, że postanowienie, w którym Sąd Pierwszej Instancji odrzucił jego skargę jako niedopuszczalną należy uchylić z następujących powodów:

- a) postanowienie nie czyni zadość obowiązkowi uzasadnienia;
- b) Sąd Pierwszej Instancji popełnił błąd w ocenie z prawnego punktu widzenia stanu faktycznego sprawy;
- c) postanowienie narusza prawo pełnej i skutecznej ochrony sądowej oraz prawo do przedstawienia stanowiska.

Skarga wniesiona w dniu 7 października 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-371/05)

(2006/C 10/17)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 7 października 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez C. Cattabrigę, X. Lewisa i L. Visaggia, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Włoskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że wobec okoliczności że Comune di Mantova powierzyła, w sposób bezpośredni i z pominięciem uprzedniego opublikowania odpowiedniego ogłoszenia o zamówieniu w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, zarządzanie, konserwację i rozwój wewnętrznego systemu informatycznego spółce A.S.I. S.p.A., Republika Włoch uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie dyrektywy 92/50/EWG, a w szczególności art. 11 i 15 ust. 2 tej dyrektywy.
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

1. W następstwie wniesionej do niej skargi Komisja dowiedziała się o umowie zawartej w dniu 2 grudnia 1997 r., na podstawie której Comune di Mantova powierzyła, w sposób bezpośredni i z pominięciem uprzedniego opublikowania ogłoszenia o zamówieniu, zarządzanie, konserwację i rozwój wewnętrznego systemu informatycznego spółce Azienda Servizi Informativi (zwaną dalej „A.S.I.”) S.p.A., w której posiada udziały. Umowę tą zawarto na okres piętnastu lat, do 31 grudnia 2012 r.
2. Komisja twierdzi, że powierzenie spółce A.S.I. S.p.A. systemu informatycznego Comune di Mantova stanowi zamówienie publiczne na usługi, do którego ma zastosowanie dyrektywa Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnosząca się

do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi (¹). W niniejszej sprawie należało zatem zastosować procedurę udzielenia zamówienia zgodnie z postanowieniami tej dyrektywy, a w szczególności dokonać publikacji odpowiedniego ogłoszenia o zamówieniu w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, zgodnie z art. 11 i 15 ust. 2 tej dyrektywy.

3. Ponadto zdaniem skarżącej władze włoskie nie przedstawiły wystarczających dowodów w celu wykazania, że w świetle ogółu stosunków prawnych łączących Comune i spółkę, której powierzono świadczenie usług, jak również w świetle działalności wykonywanej przez tą ostatnią, sporne powierzenie świadczenia usług stanowi operację całkowicie „wewnętrzną” (lub *In House Providing*), wyłączoną z zakresu stosowania dyrektyw wspólnotowych dotyczących zamówień publicznych.

(¹) Dz.U. L 209, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniami z dnia 26 lipca 2005 r. przez Bundesgerichtshof w sprawach A. Brünsteiner GmbH (C-376/05) i Autohaus Hilgert GmbH (C-377/05) przeciwko Bayerische Motorenwerke AG

(Sprawy C-376/05 i C-377/05)

(2006/C 10/18)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 12 października 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniami z dnia 26 lipca 2005 r. przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w sprawach A. Brünsteiner GmbH (C-376/05) i Autohaus Hilgert GmbH (C-377/05) przeciwko Bayerische Motorenwerke AG.

Bundesgerichtshof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy art. 5 ust. 3 zdanie pierwsze tiret pierwsze rozporządzenia Komisji (WE) nr 1475/95 (¹) z dnia 28 czerwca 1995 r. w sprawie stosowania art. 85 ust. 3 Traktatu do niektórych kategorii porozumień dotyczących dystrybucji i serwisowania pojazdów silnikowych (zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 1475/95”) należy interpretować w ten sposób, że konieczność reorganizacji całości lub znacznej części sieci dystrybucyjnej i zależne od tego prawo dostawcy do wypowiedzenia umów z dystrybutorami swojej sieci z zachowaniem jednorocznego terminu wypowiedzenia może również wynikać z tego, że wraz z wejściem w życie rozporządzenia Komisji (WE) nr 1400/2002 (²) z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk

uzgodnionych w sektorze motoryzacyjnym (zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 1400/2002”) niezbędne stały się gruntowne zmiany systemu dystrybucji stosowanego dotychczas przez dostawcę i jego dystrybutorów, który uwzględni założenia rozporządzenia (WE) nr 1475/95 i został w nim objęty zwolnieniem?

2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pierwsze pytanie:

Czy art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1400/2002 należy interpretować w ten sposób, że ograniczające konkurencję uzgodnienia zawarte w umowie z dystrybutorem sprzedaży pojazdów silnikowych, które zgodnie z tym rozporządzeniem stanowią ograniczenia podstawowe („czarne klauzule”), wyjątkowo nie doprowadziły do wygaśnięcia — w odniesieniu do wszystkich ograniczających konkurencję uzgodnień umowy — zwolnienia z zakazu ustanowionego w art. 81 ust. 1 WE w dniu 30 września 2003 r., tj. w momencie upływu jednorocznego terminu przejściowego przewidzianego w art. 10 rozporządzenia, jeżeli umowa ta została zawarta w czasie obowiązywania rozporządzenia (WE) nr 1475/95, sporządzona zgodnie w wymogami tego rozporządzenia i zwolniona przez to rozporządzenie?

Czy obowiązuje to jednak wtedy, gdy nieważność wszystkich postanowień umowy ograniczających konkurencję wynikająca z prawa wspólnotowego pociąga za sobą nieważność całkowitą umowy z dystrybutorem zgodnie z prawem krajowym?

(¹) Dz.U. L 145, str. 25.

(²) Dz.U. L 203, str. 30.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Consiglio di Stato z dnia 19 kwietnia 2005 r. w sprawie Centro Europa 7 s.r.l. przeciwko Ministero delle Comunicazioni, Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni i Direzione generale Autorizzazioni e Concessioni Ministero delle Comunicazioni

(Sprawa C-380/05)

(2006/C 10/19)

(język postępowania: włoski)

W dniu 18 października 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Consiglio di Stato z dnia 19 kwietnia 2005 r. w sprawie Centro Europa 7 s.r.l. przeciwko Ministero delle Comunicazioni, Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni i Direzione generale Autorizzazioni e Concessioni del Ministero delle Comunicazioni

Consiglio di Stato zwróciła się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1) Czy art. 10 EKPCz, powołanej w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej, gwarantuje zewnętrzny pluralizm informacyjny w sektorze radiowo-telewizyjnym, zobowiązując Państwa Członkowskie do zapewnienia w tym sektorze rzeczywistego pluralizmu i rzeczywistej konkurencji opartej na systemie antytrustowym, który — uwzględniając postęp technologiczny — zapewnia dostęp do sieci i wielość operatorów oraz uniemożliwia zgodne z prawem funkcjonowanie rynku duopolistycznego?

2) Czy postanowienia Traktatu WE dotyczące swobody świadczenia usług i konkurencji, interpretowane zgodnie z komunikatem Komisji w sprawie wykładni z dnia 29 kwietnia 2000 r. dotyczącym koncesji w prawie wspólnotowym wymagają, by zasady udzielania koncesji zapewniały niedyskryminujące, równe traktowanie, a także przejrzystość, proporcjonalność i poszanowanie praw jednostek, i czy z takimi zawartymi w Traktacie postanowieniami i zasadami sprzeczne są uregulowania zawarte w prawie włoskim w art. 3 ust. 7 ustawy nr 249/1997 i art. 1 dekretu z mocą ustawy z dnia 24 grudnia 2003 r. przekształconego w ustawę nr 112/2004 (lex Gasparri), które zezwalają podmiotom zarządzającym sieciami radiowo-telewizyjnymi „przekraczającymi” ograniczenia antytrustowe na dalsze nieprzerwane prowadzenie działalności, wyłączając z rynku operatorów takich jak skarżąca spółka, którzy mimo posiadanej koncesji wydanej w wyniku przeprowadzenia zgodnej z prawem procedury przetargowej nie mogą prowadzić koncesjonowanej działalności z uwagi na nieprzydzielenie im częstotliwości (z przyczyn dotyczących ich niewystarczającej liczby spowodowanej prowadzeniem działalności przez operatorów tzw. sieci przekraczających, o których mowa wyżej)?

3) Czy począwszy od 25 lipca 2003 r. dyrektywa 2002/20/WE (¹) (dyrektywa o zezwoleniach) jest — zgodnie z jej art. 17 — bezpośrednio skuteczna w krajowym porządku prawnym i wymaga, by Państwo Członkowskie udzielające koncesji na działalność polegającą na rozpowszechnianiu programów telewizyjnych (obejmującej prawo do instalacji sieci, prawo do świadczenia usług łączności elektronicznej, czy prawo do korzystania z częstotliwości) stosowało się do uregulowań wspólnotowych w tej materii i czy wymóg ten oznacza konieczność rzeczywistego przydzielenia częstotliwości niezbędnych do wykonywania takiej działalności?

4) Czy art. 9 dyrektywy 2002/21/WE (²) (dyrektywa ramowa) oraz art. 5 dyrektywy o zezwoleniach, które nakazują stosowanie otwartych, przejrzystych i niedyskryminujących procedur (art. 5) przeprowadzanych według obiektywnych kryteriów (art. 9), stoją na przeszkodzie stosowaniu opartego na ogólnych zezwoleniach systemu przewidzianemu w prawie krajowym (art. 23 ust. 5 ustawy nr 112/2004), który zezwalając na działanie tzw. „sieci przekraczających” niewyłonionych w drodze przetargu narusza wynikające z uregulowań wspólnotowych prawa innych przedsiębiorstw (art. 17 ust. 2 dyrektywy 2002/20/WE z dnia 7 marca 2002 r., tzw. dyrektywy o zezwoleniach), które nie mogą prowadzić działalności, mimo że skutecznie przeszły procedury przetargowe?